

Womhaj Bóh!

Cziklo 37.
10. sept.

Čětnik 9.
1899.

Šerhike njedželske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyščinje a šu tam dostać ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

15. njedzela po štwj. Trojizny. Ezechiel 3, 22.

Tón Anjes džesche ke mni: „Stań, dži na polo, tam chzu ja š tobu rěčecž.“

Wšelako Bóh š nami čłowjekami rěči. Rěčecž móžesč jeho šlyšecž, hdyž šebi šwoju bibliju do ruki wošmjesč a šebi š njeje něšto čzitaš. Tež móžesč jeho šlyšecž rěčecž, hdyž šo dašch wot njeho do jeho štwórbny dowjesč. Lědy bě jemu Bóh kašak: „Stań a dži na polo“, dóndže Ezechiel hnydom na polo a hlej, tam wón teho Anjesa polneho krašnosčje wuhlada.

Alle luby, hdyž šam do polow dóndžesč, (šy pak šo dał wot twojeho Anjesa do nich dowjesč,) njewohladašch drje tam teho Anjesa wjazy w tajkej jeho krašnosčzi, š kajkejž wobdateho je jeho hižo něhdy Ezechiel tam wohladał, tola jeho krašnosčž tam tež wohladašch.

Se wšchěch jeho škutkow móžesč pytnyč, kajku ma wón móž a šylnosčž. Šmėjesč pak ša wšchě jeho škutki dušchu a wutrobu wotewrjenu, budžesč š nich šašlyšecž, hdyž na wšchu jeho krašnosčž kėdžbujesč, šchto chze či wón se wšchěmi tutymi škutkami pšchipowjedžicž.

Kajku nam wón šwoju krašnosčž połaže, hdyž šyba bėly šněh š mróčelow šaje, kaž wołmu, abo hdyž mrós na šemi leži kaž popjel, abo hdyž krupy dele padaja kaž hróchata, a ništo šymy dla wutracž njemóže, dokelž špochi mjeršnje.

Abu w nalěczu. Tehdy Bóh šadychnje a š jeho dychom šo wšchudžom wšcho wonowi, šakče, šajeleni. Tehdy tu

rěka: Šlaj, šyba je šašchła, šněžny čzaš je šo minyl, róžowe kwětki šu š nowa se šemje wubike, nalěczo tu je, a tujawka da šo š nowa pola naš šlyšecž, šchtomrončž tu š hložom špėwje a na šchtomowych halošach wudobnywa šo š pupkow kėzenje.

Boha wohladašch š nowa w jeho krašnosčzi, hdyž mamy tu lěczo. Tehdy wón našche hory š wyšoka se šwojim desčezom šmacža, napjelni wšchu šemju š plodami, da ša wšchón škót trawu narosčž a ša čłowjekow šwoje Bože žito, šo jim š polow jich wšchědny šhlėb pšchirošče.

Je pak tu našyba k nam pšchisčła, połaže šo nam Bóh š nowa se šwojej krašnosčžu. Hdyž nam wón dawa, tehdy my wšchitzny šberamy, hdyž wón šwoju ruku wotewri, našyčimy šo my š jeho Božimi darami a kubłami.

Alle hdyž či wón takle wonka na polu šwoju krašnosčž połaže, chze wón pódla š tobu wažne šłowczko porěčecž, chze či pódla pšchecželnje napominacž a powuczicž.

Šowle na polu połaže či Bóh šwoje pišane wobrašy a chze či š nimi kaž š pšchirumanjom šwoje šwjate šlowo, kajkejž mašch w bibliji napišane, bliže wukłascž.

Hlej, twoje čašne žiwjenje je podobne trawnej kwětzny. Hdyž wichor tu pšchecžehnje, je š njej kónž a wona šahinje.

Škóždy plódnny šadowny šchtom či połaže, kajkiž dyrbišch šo połašacž, jeli šechzesč prawy wěrnny šchryštušowny wuczomnik rěšacž, pšchetož kóždy tajki je wot šwojeho šbóžnika na to powołany wjele ploda njescž a š tajkim šwojim dobrým plodom Boha šhwalicž. — Škóždy njepłódnny šchtom či do woczow połaže, kajki ty šam šy, jeli bjes pokuty

wostanjesch a Bohu žadyň dobry sefratowjenty plód šobu njepšchinješesč.

Wšchě ptacžki pod njebjom a wšchě rózicžki na polu chzedža cze na to dopomnicž, so ma cze twój njebjeski Wótž spochi na staroscži. — Njane a wažne powuczenje dawa tebi kóždy jahon a kóžde polo. Schtož je dobre šymjo, šu cži, kiž do Božeho kralestwa šluscheja; schtož njerad, wóšty a pór, šu wšchitzy bjesbóžni. Tón šly njepšhecžel, kiž tajfile njerjad na Bože polo šyje je čert šam. Kóžde žně cze na to dopomnja, so šmeje něhdy wšchón šwět šwój kónž. Tehdy budža Boži jandželjo žnijenzarjo. Kaž šo šly njerjad š role wupléje abo šo š plomjenjemi spali, tak šo bjesbóžnym na pošlednim kónžu póndže. Boži šyn tehdy wšchěch šwojich jandželow wupóšcele, so dyrbja wuńcz wšchitkich šhromadžicž.

Šlej, takle namašasch po žylej Božej štwórbje wonka na polu wjele rjanych powuczaznych wobrašow, kiž cži te šłowa, kajkež we šwojej bibliji napišane nadeńdžesč, jašnišcho rošestaja. Šdžež šo štuřišch, a hđžežkuliž jańdžesč, tam chze Bóh š tobu porécžecž. Duž dži a pošluchaj na jeho šłowa.

Ša wěm, šo ty ta študžeń šy,
Kiž wjele hnadny ma,
Š kotrejež čžerpacž móžemy
Wšcho dobre bjes kónža.

Šamjeń.

Ššhecžiwizy našeho šbóžnika w nowym testamencze.

(Šotracžowanje.)

II. Kajšaš.

Wo nim tež wjele wjazny njewěmy hacž schtož nam ščzenja powjedaja.

Wón běšche Šannašowny pschichodny šyn.

Tehodla da Kajšaš teho Šnješa najprjódžy š Šannašej dowjesčž, hacž runje tutón wjazny w hamče njeběšche. Móžno, šo běšche Kajšaš hatle psches Šannaša š šwojemu hamtej pschischol. Wón běšche pschecžel šadduzejšteje šelty. Šeho prawo mjeno běšche Šoseph, Kajšaš běšche jenož jeho pschimjeno. Schto ma wone na šebi, njeje žyle jašne. Někotři mēnja, šo řeka „podkóčžet“, drušy maja ša to, šo šwišuje š Šephas, to je škala.

Wón bu wot teho šameho bohata Valeria Grata poštajeny, kiž běšche tež jeho pschichodneho nana poštajil a wotšadžil. Wón šamó šebi šwój hamt 18 lēt dolho šdžeržecž, bjes tym, šo běchu je prjedownizy husto jenož malo lēt jón mēli. Wot lēta 18. hacž do 36. p. Šhr. n. běšche Kajšaš wyschšchi mēšchnit. Tón šamy Šitelius, kiž Šilata wotšadži, tež jemu hamt wša. Schto pošdžišcho š nim bē, njeshominy, runjež kaž nam pschicžina jeho wotšadženia šnata njeje.

Wón je mjes wyschšchimi mēšchnikami ša naš tón najwažnišchi; tola niž dla jeho počinkow a jašlužbow wo šwój lud. Derjehicze židow jemu mjenje na wutrobje ležesche hacž šwoje šamšne. Wón bē pschecžiwio Šomškim pschezo jara lahodny, šo šo tola njeby do štracha podal, wo šwój hamt pschicž. Wón mjelčžesche, jako Šilatus Šomškim wojakam š šhorhojemj do Šerušalema čžahnyčž da; wón njerčžesche pschecžiwio temu, šo buchu pohaniške šchity na templ powěšchene; wón njebē pschecžiwio temu, šo Šilatus wot pjenjes š temploweho šchaza wodowód natwari. A tola by dyrbjaš jako šwěrnny a šwědomity wyschšchi mēšchnit pschecžiwio temu wšchemu šwój hłóž pošbēhnyčž. —

Hacž je wón to š mudroščžu, š bojoščžu abo š liwtoščže čžiniš, njeje wěšte.

Kajšaš a Šilatus — wobaj mataj najwyschšchu móž w židowškim kraju; Kajšaš duchomnu, Šilatus šwětnu. Do jeju čžafa padnje škutlowanje Šana ššchženika a Šhryštuša. Wobaj štaj štajenaj do wulzy wažneho čžafa. Wonaj dyrbitaj do podacžow tamneho čžafa nutšpschimacž. Šilatus jako bohota mējesche jeničžyš prawo, teho Šnješa wotprawicž. Kajšaš paš jako wyschšchi mēšchnit dyrbjesche

jeho šudžicž. „Kiž běšche w tym lēče wyschšchi mēšchnit“ tute šłowa wjazny frocž w ščzenju šwjataho Šana nadeńdžemy. Š tym chze wón prajicž, šo je Kajšaš runje w tutym tak wažnym lēče tutón hamt mēl.

Trójžy Kajšaš w štawišnje čžerpjenja teho Šnješa wuštupi:

1., Ššchi wuradženu, tak ma šo wyšoka rada pschecžiwio Šhryštušej šadžeržecž.

2., Ššchi wuradženu, tak ma šo Šhryštuš šajecž.

3., W pošlednim pošbedženju wyšokaje rady, hđžež bu tón Šnješ š šmjercži wotšudženy.

Wobhladašmy šebi jeho šadžerženje w tutej trojakej škladnoščži.

Šrótko po šbudženju Lazara, kiž wulke špodžiwanje šbudži a jich wjele š Šnješowym wučžomnikam wobrocži, šhromadži šo wyšoka rada š potajnemu pošbedženju. Móžnje pschibiwazy pschiwisš teho Šnješa šo jim štrachny šda. Šoja šo wo šwoju nahladnoščž pola luda, kiž pschezo bóle hinje. Šhutne naprawy maja šo poštajicž š šdžerženju jich možy a š wojomanju pschecžiwio Šesušej, kiž žyly šwět psches šwoju wučžbu a šwoje džiwny šawjercži. Wón dyrbi šo njeschčodny ščžiničž. To bē wěšte, tola tak ma šo to šapocžecž, to njewjedža, Dolho bu tam a šem řecžane, ale wučžinjene ničžo njebu. Běchu wěšče tola tež tajžy mjes nimi, kiž wotradžowachu š mozu tej wěžy wobaracž, pschetož tež pschiwišowarjo teho Šnješa we wyšokaj radže šydachu. Šato njeroššudženosčž pschiběrašche, pošbēhny šo Kajšaš, kiž běšche hacž šem mjelčžal a š hordym pschesšēhnenajom roššudžaze šłowo wupraji.

Š wopředka wón pschitomnych jich njewědomoščže a njepšchemyšlenja dla našwari. Woni derje šu tón abo tamny namjet štajili, kiž mohł šo šnadž wuwjesčž, kiž paš tola wažnoščže mēl njeby. Ša najbližičhi a najjednoričhi šredł paš njejšu pschischli. To hibanje wukorjenicž je jenož jeničžki šredł mjenujžy šmjercž Šesuša. Wobštejnoščže hinaš njepšchidadža hacž šo dyrbi wumrjecž. Nještanje šo to, dha budže to hibanje džēń wote dnja pschiběracž, hacž jeho žyly lud ša šlubjeneho Šmessiaša pschipóšnaje. Woni jeho krala ščžinja; potom paš pschiddu Šomšy a dla špjecženja wošmu židam nationalnu šamostatnoščž. Židža budža Šomškich wotrocžy. Ša šo tole šadžewacž, dha ma Šesus wumrjecž. Druhi wupucž njeje, pschetož lēpje je, šo jedny čžłowjek wumrjeje ša lud, hacž šo by šo žyly lud škašyl.

Bjes teho, šo jo wjedžesche, Kajšaš š tutym šłowom bójške potańštwio wumoženja wupraji.

Tute šłowa pschewědcža tež njeroššudženyh a čžinja kónž wšchemu šhablanju. Teho Šnješa šmjercž je wobšamknjena wēž, jenož dobra škladnoščž ma šo wotčžatačž. Šo bychu šo wo tutej roščželi, šēndu šo wyschšchi tyh židow w hrodže wyschšcheho mēšchnika abo w templowym pschitwarfu š wuradženu. To šta šo dwaj dnjej psched jutrami, 12. Šišana. Kajšaš je šako š pschedšydu.

(Ščónčženje pschichobnje.)

Šak šy žiwny?

(Šotracžowanje.)

VII. W Božej šlužbje a wo šlužbje Božej.

Ludžo paš tež husto w žyrtwi š wocžinjentymaj wocžomaj špja. Woni šu šemšchithodžerjo, kiž šo šhwala, šo hijčže ženje w žyrtwi špali njejšu, a woni tola lēdy žanyh myšlow š předomanja domoj wošmu. Šdnyž šebi tajkich „pošlucharjow“ š kłētki bliže wobhladašch, šo woni tebi šdadža kaž šhēža bjes prawnyh wotkow; wocži štej wotewrjenej, ale wušchi šacžinjenej a žadyň duch tu njeje. Bóh luby Šnješ derje wē, čžeho dla na čžłowškimaj wušchomaj widžecž njemóžemy, hacž wonej woprawdže pošluchatej, ale ša někotrehožkuliž šemšchithodžerja by lēpje bylo, hdy by hinaš bylo, dokelž njeby na to hřēšicž móhł. Ša někotryh njeje předomanje ničžo druhe hacž hđžba, kotraž jich do španja koleba. Ššchiklad njech je ša to tamne powjedancžto, šo čžyjšche duchomny na pucžowanju Božu šlužbu wo wšy wopntacž. Šato tam wón pschidže, běšche šo předomanje hižo šapocžalo, a je špodžiwanjom widžesche wón, šo njeběšche žyrtwej jenož pošna, ale šo tež šhromada ludži psched durjemi hacž na drohu won štejesche. Šdnyž běšche šo š nim štowarišchil a tam šhwilu štal, šo wón jeneho woprašča: „Šošumicže wy tež něšcto?“ Tón šmērom wotmolwi: „Nē, žaneho šłowčžka.“ „Čžeho dla potom jow štejicže?“ šo žyly dale prašchesche a njeběšche malo pschewšlapnjentny, jako wotmolwjenje došta: „Njejšlyšchicže dha — jow džē šo tola přēduje!“ — To je šo pječža w katholickej krajinje mēlo, ale luby pschecželo, položmy ruku na

fakšjeje mišionisteje konferenzy pod pschedyhdstwom knjesa fararja Kleinpaula w Brochwizach. Wona bēsche derje wopytana. W njej mējesche knjes konsistorialny radzicel dr. Dihn wažny pschednoščk wo praschenju: „Pšched kajke nadawki staja naß f kōnzej krocžaze mišioniski lētstotetk? W sawodže pokasa wōn na historiju mišionistwa a jehō rošwivanja w našchim lētstotetku, kotrež je sawēšče bylo mišioniski lētstotetk. Pucže mišionistwa sū nētko čžišče druge hacž prjedy, a wot teho čžaša, jo mamy my našche kolonije, ma tež mišionistwo tu pschibšluschnosč, na poli mišionistwa pschezo wjetšche mozy do skutka stajicž. Duž pschednoščer wuloži: Tši nadawki sū, kotrež sū mišionistwu na kōnzu lētstotetka stajene: 1. Mišionistwo dyrbi f nowym čžašom, kotryž je sō sa pōhanski šwēt psches šwētny wobkhad sapocžal, dale krocžicž; 2. njepuščeže wotthlnjeny kōnz f woczow ani we wopacžnej duchownej, ani w šwētnej myšli a 3. mišionistwo dyrbi sō jako zyrkwinske dželo dale wješč a dyrbi pschezo bōle a bōle skutk zyleje wošady bywacž. Telo wopomujecža hōdne wuloženja polne pschibšluchowanje namafachu a sū to myšle, kotrež čžemy šebi tež domach rošpomnicž, jo bychmy bōle a bōle pōsnali, fak mamy šwoju rutu posčicžicž — kōždy šam ja sō — a wošady hromadže f šwjatemu skutkej mišionistwa. Wot knjesa kaplana Ruderta sō to praschenje staji, hacž njeby mōžno bylo, jo bychu mišionaroyo, kiž sū na dowolnizy domach, w mišioniskich hodžinach nam pschednoščki džerželi wo šwojich nashonjenjach mjes pohanami, jo bychu našchi wošadni lēpscheho a dokladnišcheho rošhlada wo mišioniskim džele dostali. Knjes mišioniski direktor Schwarz wupraji, jo budža mišionaroyo, fak daloko jim to jich strowošč domoli, wēšče f temu hotowi. — Dale mējesche wutoru fakše hłowne biblište towarštwo šwōj 85lētny šwjedžēt. Popoldnju w 4 hodžinach bēšche šwjedžēnsta Boža šlužba w žoninej zyrkwi, pschi kotrež mējesche našch šerbški duchowny wodžēt knjes farar rycžēt Jakub f Njēšwacžidla šwjedžēnste předowanje. Na šaložku texta Ps. 119, 89: „Knježe, twoje šlowo wobšteji wēčnje w njebšach“ wōn w hnujazy m predowanju wuloži: 1. Pšhecžiwō Božemu šlowu njech sō pschecžiwja, wone wostanje; 2. Bože šlowo wostanje to šame, fak wjele wysche sū njebšcha nad šemju; 3. Bože šlowo wostanje do wscheje wēčnosče w šwojej krašnosčji. Wo kemschach rošdawasche sō rošprawa wo skutkowanju bibliškeho towarštwa w šandženym lēče, kotrež šašo rjane plody pokajuje. Najprjedy je sō nowy testament f pschehladašym textom wudał. Wōn je sō jara rad kupowal — wot 30,000 je sō hižo w tym lēče 7532 pschedalo. Rošpłalo je sō 31,966 biblijow, 10,176 nowych testamentow, hromadže 42,444 abo 33,144 wjazy hacž w přjedawšchim lēče. 300 nowych testamentow mōžesche sō mjes Šerbami darmo rošdžēlicž, kotrež bēchu sō bibliškemu towarštwu wot jendželskeho towarštwa jako šbytk w lēče 1859 čžiščezaných pschewostajile. Jendželske towarštwo šerbškich šwjatych pišmow wjazy njecžiščezji. Tež mjes wōjšto je sō 243 biblijow a 1442 nowych testamentow ja nišlu placžišnu pschedalo. Do wufraja je wuščlo 523 biblijow a 122 nowych testamentow. Wunoščki dobrowōlnych darow bēchu bohatsche hacž lēto prjedy, hacž runje je sō wjazy šwjatych pišmow darmo a tušicho rošdawalo. Rošprawa šlōncži sō f tymi šlowami: „Njēch sō poradži, niz jenož fak hacž dostal we wōžnym kraju wschitkim schtantam luda bibliju podacž, ale tež lubu ščimicž a jich do njeje nuts sawješč.“

6 hodžinow dobył a jenu mjēščinu pošdže.

Nēčto powjeda:

Pšched krōtkim čžych do B. pucžowacž. Šchaffnerjo hižo wosowe durje šacžinjachu; wodžēt čžaša hižo šahwišda, duž pschibēža w pošlednim wotomiku muž a šakocžji hiščeže do wosa, jako sō čžah hižo hibasche. Wboheho muža, kiž bēšche čžišče f dycha sō wobēžal, bēšche wschitkim žel. A tola šym porēdko wješelscheho woblicža wohladał; ja šebi myšlu, jo wješelschi byčž njemōžesche, hdy by wulki lōš dobył. „Wy šče jara thēšje bēžal“, praji jedny se šobupucžowarjom. „Šaj“, wotmolwi wōn, po kōždym šlowje dych hrabajo, „ale ja šym 6 hodžinow šalutowal a duž je bēženje próžy hōdne“. — Šchēšč hodžinow dobył! — Ša šebi to pschezo šašo wošpjetowach: Šchēšč hodžinow tuteho šemškeho čžaša bēšche tajšeho kruteho napinanja hōdných, fajšeho napinanja je wēčnosč hōdna? Wēčnosč! praj šebi to pomalku a rošpomni jo šebi! Ty mōžesč šebi tež špewarške wsacž a juntrōčž tež thēclusch: „D wēčnosč!“ f temu pschecžitacž! Ša to njēšapšchimnu, šo telko, hewaf čžišče mudrych ludži ja to šlowo wēčnosč fak

malō šrošymjenja ma a sū fak bješ starošče wot jeneho dnja do drugeho žiwī, fak by žaneje wēčnosče njebylo. Ša psched krōtkim wo bohатыm mužu čžitach, kiž sō wo to tež njestarasche a te mišchi njethodžesche, hdyž bēšche jehō čžetka, kiž bēšche pola njehō w domje žiwa, f jehō mjeršanju pilna kemschihodžetka. Šsmjertnu njedželu prošesche wona štareho wuja, jo by tola juntrōčž f njej te mišchi šchol. Wōn bēšche jej f woli. Duchomny předowasche wo pošlednej šchtucžy Matth. 25. Ale hdyž bēšche žadnemu hojčžej hižo hłowny thēclusch: „D wēčnosč šlowo hrimanja“ thētro mjeršazy był, hłowna myšl předowanja: „Wēčna čžwila, wēčne žiwjenje“ bēšche to hiščeže wjele bōle! Na domojpucžu to mlodej čžetzy nadpadže, jo bēšche wuj, kiž by hewaf wjele powjedał, tajki mjelčžazy. Š mērom w šwojich myšlach wōn džēsche. Šemu džēsche pschi kōždej krocželi, kotruž wōn čžinjēsche, psches dušču: „D wēčnosč!“ Tež domach wōn wothlōš teho předowanja wotbyčž njemōžesche. Wōn džēsche do šwojeje krocžmy — ale wothlōš šašo pschindže. Wōn njemōžesche špacž. D fak lōžy wōn wodychny, hdyž šlōncžuje ranje šwitasche. Pšchi džēle čžyšche nowe myšle šabyčž. Ale tež to sō jemu njeporadži. Pšchezo šašo wōn šrijedža ryncžkow to mjeršaze šlowo: „Wēčnosč!“ čžitasche. Njemērnny wōn wot šwojeho džēla štaže. Šaj, to bēšche jemu šašne: Wōn štejesche na kōnzu šwojeho žiwjenja. Ale šchto potom? Wēčnosč? Čži pišarjo se špodživanjom na šwojeho knjesa hladachu, kiž bēšche runje do šwojeho bydla po bibliju pōšlal. Wōn dyrbjesche hiščeže juntrōčž tōn džiwny tekst čžitasche a wōn jōn pschezo šašo čžitasche. To bēšche jemu nēšchto nowe. Nē, njebēchu jemu hošdže do jehō wutroby šajčle? A tehdom sō pola njehō šbōžne wuhojenje šapocža.

Luby čžitarjo! fak šteji f tobu w tym nastupanju, f tym praschenjom: „Šdže džēsč ty?“ Wo tym dyrbišch wēštošč mēčž! Wot teho wjazy hacž twoje žiwjenje, wot teho twoja wēčnosč wotwišuje.

— Pšched krōtkim čžych ja do D. pucžowacž. Mējach tam nušne wobštaranki. Ša bēch sō w prawym čžašu na dwōrnishčezō nastajil. Šo pucžu pak mējach wschelake šadžeržowanje. Wy wēšče, fak to druhdy sō čžini! A hdyž je to tebi tež njelube, pschemēnicž sō tola njehodži.

Ša wschitke šwoje mozy hromadže wsach. Na wutrobje mje šakacž šapocža. Ale ja šhwatach, šchtož mōžach. Duž, hdyž ja bliško psched dwōrnishčezōm štejach, šchto sō šta? Šofomotiva šahwišda — a čžah mi psched woczomaj wotjēdže. Šenicžtu mjēščinu pošdže, ja praji: 60 šekundow! A šchto bēch f tej mjēščinu šhubil! Nō — moje šamoženje šhubicž, je wjele; moju štrowošč šhubicž, je wjazy, ale mōj čžaš, nē, šbōžnu wēčnosč šhubicž, šnano malō wotomikow dla — to je šchoda, kotraž sō ženje wjazy wurunacž njeda. Nēhdny pschindže čžert, fak bajka powjeda, nimo šchizneho pucža. Na pucžpofašowarju štejesche, fak bēšche to prjedy pschezo waschnje, šchescžijaniski šchpruch, mjenujzy to napominanje: „Dženša sū ty živy, džēnša wobrocž sō, prjedy hacž jutšje pschindže, mōže sō wschitko pschemēnicž!“ Duž čžert to džēnša pscheshmōrnin a wysche napiša: „Šutšje“ Šaj čžertowške jebanštwo leži we wotštorčženju wumōžazeho džēla. Šlubofa wērnosč leži w šchpaniškim pschibšlowje: Šōn pucž pošdžišcho juntrōčž wjedže f mēštu „nišdy“.

Lubi čžitarjo njethodžmy dale po tutej drōšy, ale štušmy na pucž, kiž rēka tōn prawy: „Nētk je tōn džēn teho šboža!“ „Šhwatajmy, pschetož nōž pschindže“.

Nēšchto f rošpominanju.

Nicžo sō thēšišcho njewupraji, nicžo sō radšcho njēšlyšchi, nicžo sō šlōdšcho njestrošmy, nicžo njeje wužitnišcho čžinicž hacž šchtož te šti šlowa wupraja: „Wohu budž džak“.

(Augustin.)

Nētko je starošč fak pōwschitkowna, fak w lēče próch a w šymje šmjerš. Staroščji hēta šhudeho pschemala njeje, hōd bohateho niz pschemulki. A šchtož žaných staroščow nima, praji pschibšlowo, tōn šebi je čžini a byrnjež by šebi je ša pjenješy šupicž dyrbjal.

Š pokojom dyrbimy byčž f tym, šchtož mamy, tola ženje f tym, šchtož my šmy.

Žadny mišchtr fak dobry njeje, jo njeby hiščeže wutnyčž mē.